

Sygn. akt IV CSK 665/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko Województwu [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa 72/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Województwu [...] o zasądzenie kwoty 1 253 768,81 zł odszkodowania z tytułu nienależycie wykonanej umowy.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji stwierdzając, że powód nie wykazał istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy wskazaną szkodą w postaci utraty płynności finansowej jego firmy i koniecznością spłaty wypowiedzianych umów kredytów i umów leasingowych, a częściowo nienależytym wykonaniem przez pozwanego łączącej strony umowy o dofinansowanie ulgowych przejazdów pasażerskich realizowanych przez powoda. Sąd Apelacyjny uznał, że pozwany miał prawo wstrzymać się z wypłatą dopłat za marzec i kwiecień 2007 r., gdyż powód złożył nieprawidłowe rozliczenia za te miesiące, a zgodnie z umową stron warunkiem przekazania dopłaty było prawidłowe rozliczenie przewozów za każdy miesiąc. Natomiast dopłaty za maj i czerwiec 2007 r. były wstrzymane bezpodstawnie i wypłacone dopiero w sierpniu 2007 r. Jednak nie ma normalnego związku przyczynowego między tym uchybieniem strony pozwanej a wypowiedzeniem powodowi umów kredytowych oraz wypowiedzeniem dwóch umów leasingowych. Umowa kredytowa nr 3/2005 została bowiem wypowiedziana ze względu na przeterminowanie spłaty kredytu do czego doszło już w grudniu 2006 r., zaś umowa kredytu budowlano-hipotecznego została wypowiedziana ze względu na przeterminowanie jego spłaty już w listopadzie 2006 r., a więc w obu przypadkach wiele miesięcy przed wstrzymaniem dopłaty przez pozwaną. Niezależnie od tego kredyt budowlano-hipoteczny został zaciągnięty przez powoda i jego żonę, a nie przez firmę powoda, podobnie jak umowa pożyczki wypowiedziana w maju 2007 r., a zatem ich wypowiedzenie nie miało wpływu na utratę przez tą firmę płynności finansowej. Natomiast umowy leasingowe zostały wypowiedziane dopiero w grudniu 2007 r. w związku z zaleganiem z płatnością rat, podczas kiedy już w sierpniu 2007 r. strona pozwana wypłaciła powodowi całą zaległą należność z tytułu dopłat i powód mógł uiścić opłaty leasingowe.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzutach naruszenia art. 65 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c., powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni pojęcia normalnego związku przyczynowego przewidzianego w art. 361 § 1 k.c., przez bezpodstawne jego zawężenie jedynie do następstw czasowych i bezpośrednich skutków wstrzymania dopłat, pomijając możliwość istnienia związku pośredniego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie doszło do tak rozumianego naruszenia prawa, które uzasadniałoby ocenę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Kwestia istnienia lub nieistnienia normalnego związku przyczynowego jest kwestią faktów i oceny istniejących między nimi powiązań przyczynowo- skutkowych. Skarżący nie podważył skutecznie ustalonych w sprawie faktów, nie zgłaszając żadnych zarzutów procesowych. Zarzucając natomiast zawężenie przez Sąd Apelacyjny rozumienia normalnego związku przyczynowego jedynie do związku czasowego i bezpośrednich skutków oraz pominięcie pośredniego związku przyczynowego, poprzestał na tym ogólnikowym sformułowaniu, nie wskazując jakie konkretnie skutki pośrednie i pośrednie związki czasowe pominął w sprawie Sąd Apelacyjny. Tak postawiony zarzut niewątpliwie nie pozwala na uznanie,

że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.